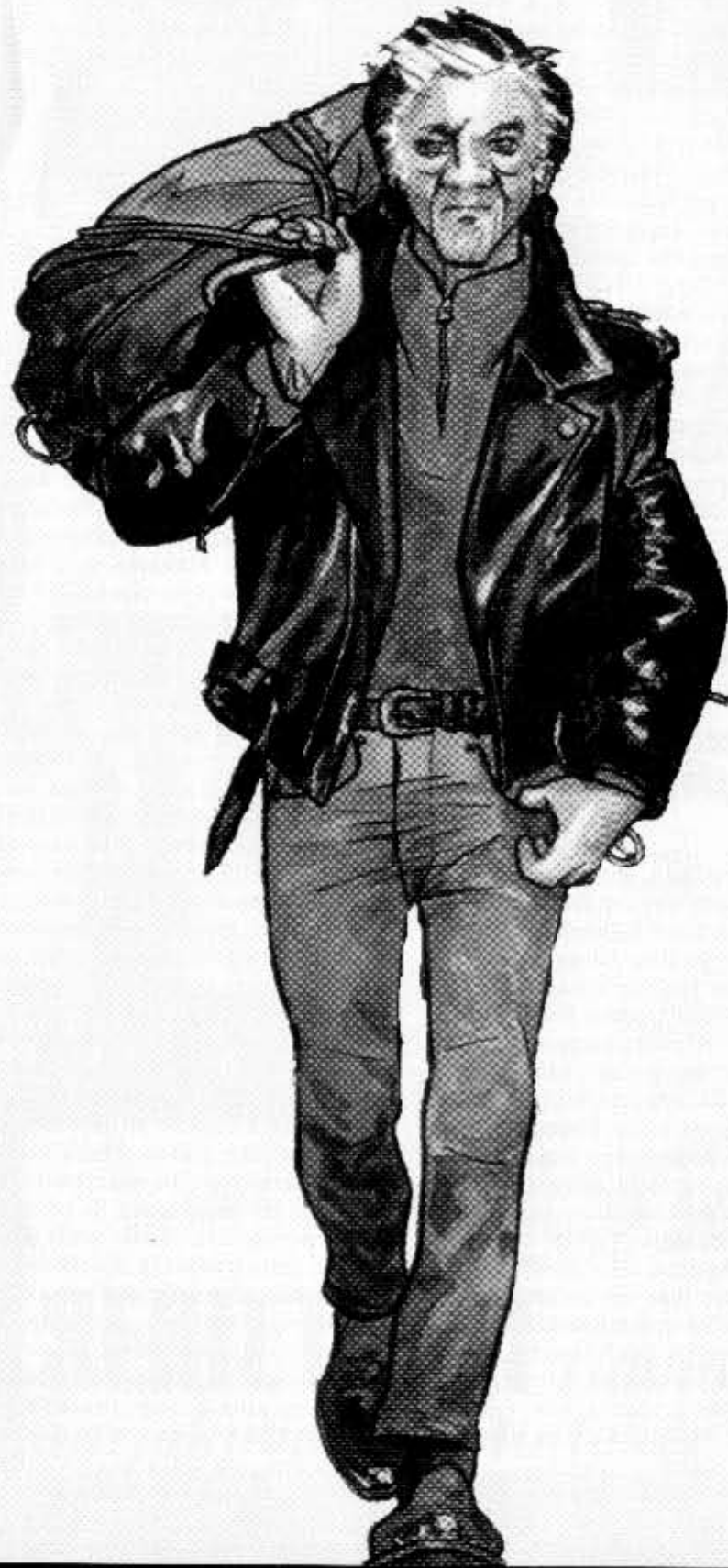

BARU *n tarinoissa ollaan tien päällä*

Albumissasi "L' autoroute du soleil - Auringon valtatie" olet käsitellyt aikaisemman tuotantosi teemoja uudelleen. Siinä tuntuu olevan heijastuksia kaikista aikaisemmista tarinoistasi. Toitko ne uudestaan esille Japanin markkinoita ajatellen, albuminhan julkaisi alunperin Kodansha?

Ei se siitä johtunut. Mielestäni sarjakuvapiirtäjän pitäisi kertoa omasta ajastaan ja käsitellä hänelle tärkeitä asioita, siksi huomaan palaavani yhä uudestaan samoihin teemoihin. Hyvä kerronta on kuin löisi naulaa puuhun, pitää lyödä yhä uudestaan, syvemmälle ja syvemmälle, kunnes se lopulta on tiukasti pohjassa. Kun olin vasta aloittelemassa sarjakuvien piirtämistä, tapasin Jacques Tardin, joka kertoi minulle tämän vertauksen, ja se tuntui minusta osuvalta. Siksi kai olenkin pitänyt sen mielessäni kaikki nämä vuodet.

Ammatiltani olin voimistelunopettaja, kunnes sarjakuvat veivät minut mukanaan. Olen syntynyt Italiassa, maaseudulla lähellä Roomaa ja myöhemmin asunut muun muassa kaksi vuotta Algeriassa. Kasvoin Lorrainessa, siinä osassa Ranskaa, mikä on Belgian, Luxemburgin ja Saksan rajalla, isäni muutti Italialta sinne, ja se oli kuin Baabelin sekamelska, siellä ei juurikaan ollut ranskalaisia, vaan ihmiset olivat kaikkialta maailmasta, kaikki eri kulttuureista.

Auringon valtatie tein suoraan Japanin markkinoille. Sain täysin vapaat kädet toteuttaa albumini juuri niinkuin halusin, mutta se varmaan johtui siitä, että tämä oli esikoiseni heille. Seuraavan heille tehtävän albumini toteutukseen he varmaan puuttuvat.

Japanilaiset ovat nopeita piirtäjiä, mutta se kyllä näkyy myös jäljessä. Itse teen 'vain' sivun päivässä. Tämän ranskankielisen laitoksen

toteuttaminen olikin sitten hidasta, se kesti kaksi kuukautta koska olin alunperin piirtänyt ruudut oikealta vasemmalle, japanilaiseen järjestykseen. Leikkasin sitten kaikki ruudut irti ja järjestelin ne uudestaan.

Ajattelen piirtäessäni sarjakuvaviivujen koostuvan kuudesta neliöstä. Neliö on originaalikoossa 9 cm x 9 cm, se on aina 2 vaakaa ja 3 pystyyn, ne ovat aina samankokoisia, joten siitä voi laskea sivujeni originaalikoossa, jos haluaa. Harmaa on seepiaa, akvarelliväriä eikä tussia, sitä on kahden eri harmaasävyä, joita yhdistelemällä saan aikaan mieleiseni sävyt.

Kuinka sinusta oikein tuli ranskalaisen kielialueen tämän hetken merkittävin tarinankertaja? Kuinka kykenet asettumaan tarkkailijan asemaan?

Mitä? Kiitos. Se varmaankin johtuu siitä, etten oikeastaan osaa piirtää, piirtäminen on minulle vain väline, yksi tapa kertoa tarinoita. Oikeastaan kaikki sarjakuvani juontavat halustani kertoa tarinoita omasta ajastani, meidän ajastamme.

Yhteiskunnallisten ongelmien kuten rasmin kuvaaminen juontaa juurensa Lorrainesta, olen työlläiskodista ja vaikka Lorrainessa ei ollutkaan suoranaista rasismia, vaan se oli enemmänkin sellaista hienovaraisista, ettei ihmisiä kohdeltu tasa-arvoisina, erityisesti koulussa ja sillä tavalla... Miten sellainen olisi voinut jäädä tarinoistani pois?

Tarinani ovat tietenkin tiettyssä mielessä omakohtaisia, mutten piirrä suoraan omasta elämästäni, se tuskin kiinnostaisikaan muita, vaan käytän elämäni, kokemuksiani ja omaa itseäni ikäänkuin kaiken taustana. Ikäänkuin todellisuus pohjana.

Nyt kun olet juuri saanut uuden, tällä kertaa ranskankielisille

markkinoille tehdyn kirjan "Sur la route encore" ulos, vaikuttiko edellinen albumisi siihen, millainen siitä tuli?

Totta kai. Tämä on aika erilainen, tässä on väritkin, ja vaikka tässä on sata sivua ja tämä on siten huomattavasti paksumpi kuin tavalliset ranskalaiset albumit, oli tämän tekeminen kuitenkin vaikeaa, kun olin juuri saanut tehdä Auringon valtatie, joka oli kerrontaa juuri sellaisena kuin tahdoin. Japanilaisten kanssa työntekeä oli muutenkin ollut paljon vapaampaa, olin saanut tehdä kutakuinkin niinkuin halusin.

Kuinka vapaat kädet Casterman sitten antaa?

Ei se oikeastaan ole siitä kiinni. Lähinnä se, että on vähemmän sivuja, on minusta ahdistavaa. Kun oli enemmän sivuja, saatoinkin kertoa kolmessa ruudussa joinkun tarinan, kun minun nyt piti tiivistää se kahteen. (Auringon valtatiessä on 430 sivua, toim. huom.)

Mitä seuraavaksi?

No, Auringon valtatiestä on tekeillä elokuva, mutta se on paitsi iso riski, myös hämärän peitossa, joten puhutaan siitä myöhemmin lisää. Sarjakuvien parissa seuraava työni on Castermanille tekemäni tietetarina. Siitä tulee 80-sivuinen albumi, joka kertoo siitä, kuinka tulevaisuudessa Le Pen on noussut valtaan ja sulkenut kaikki lähiöt, ja tämä kertoo sitten erään tällaisen lähiön elämästä.

Karmea visio!

Niinpä, toivon tosiaankin ettei se koskaan tapahdu, siksi minun täytyykin tehdä siitä sarjakuva, peläs-

haastatteli KIVI LARMOLA
tulkkina toimi JUBA TUOMOLA

tyttää ihmiset toimimaan sen puolesta ettei se koskaan totutuisi.

Miten uraasi vaikutti, kun Auringon valtatie sai viime vuonna Angoulême:ssa parhaan albumin palkinnon?

Ei se niin paljoa vaikuta, parhaan albumin palkinnon olen aiemminkin voittanut, eikä se ole niin tärkeää, kun töitä kuitenkin riittää.

Ensimmäinen albumisi, jonka luin, oli Quequette Blues joskus vuonna '89. Kuinka kauan olet piirtänyt?

Ammattimaisesti vai muuten? Ensimmäinen albumini ilmestyi vuonna 84, mutta sitä ennen tein kavereitten kanssa lehtea, siitähän se kaikki alkoi. Olen täysin itseoppinut, en ole käynyt mitään taidekouluja. Niinkuin jo sanoin, en oikeastaan osaa piirtää. Kerron vain tarinoita.

Siinäkin mielessä oli mielenkiintoista tehdä sarjakuvaa Japanin markkinoille, että heidän sarjakuvansa, manga, ei koskaan sano suoraan, vaan sieltä tulevat sosiaaliset kommentit esille vasta analysoitaessa, kun taas minun tapani kuvata yhteiskuntaa on hyvin suora.

Oikeastaan se, miten ympäristöä tarkkailee ja miten sen hahmottaa, on asennekysymys. Minusta on mukava katsella ympärilläni ja tehdä huomioita.

Mitä haluaisit ihmisten tietävän sinusta, kun nyt tulet Suomeen?

En tiedä, tiettyssä mielessä olen ranskalainen, mutten kuitenkaan ole. En tiedä Suomesta juuri mitään, mutta haluaisin tulla sinne, koska se on maa kaukana pohjoisessa ja sieltä tulevat Kaurismäen veljekset, joita suuresti ihailen. Nähdään Kemissä maaliskuussa, jos pääsen tulemaan. ○